

Salomos Predikare.

I Kapitlet.

Alltings fåfänglighet.

Ord af Predikaren, Davids son, konung i Jerusalem.

2. Fåfänglighetens fåfänglighet! så sade Predikaren. Fåfänglighetens fåfänglighet! Allt är fåfänglighet.

Job 7: 16. Pred. 2: 11. 6: 11. 11: 8. Syr. 14: 21.

3. Hvad vinst hafver människan af allt sitt arbete, som hon arbetar under solen?

Ps. 39: 7. Pred. 2: 22, 23.

4. Släkte går och släkte kommer, men jorden blifver evinnerligen.

Ps. 104: 5. 119: 90.

5. Och solen går upp, och solen går ned och hastar till sitt rum, hvarifrån hon skall uppgå.

Ps. 19: 7.

6. Vinden går till söder och vänder sig till norr; han vänder sig och vänder sig där han går fram, och huru än han vänder sig, hittar han dock hem igen.

7. Alla floder gå till hafvet, och

hafvet blifver dock ej fullt; till det rum, dit floderna gått, dit gå de ständigt å nyo.

Syr. 40: 11.

8. Alla ord tröttna; ingen kan uttala det. Ögat blifver icke mätt att se och örat icke fullt af hvad det hör.

Ords. 27: 20.

9. Det som har varit, det varder ock, och det som har skett sker om igen, och intet nytt sker under solen.

10. Finnes något, som kan säga om sig: »Se, detta är nytt»? Det har ju redan skett i gamla tider, som hafva varit före oss.

11. Man kommer icke ihåg hvad förut skett; och hvad som skall hända härefter, dess hågkomst skall ej lefva hos dem som efter komma.

12. Jag, Predikaren, var konung öfver Israel i Jerusalem.

1 Kon. 1: 34.

13. Och jag vände mitt hjärta till att undersöka och med vishet utforska allt det som sker under himmelen.

En usel möda är detta, som Gud har gifvit människors barn till att möda sig med.

1 Kon. 4: 32, 33.

14. Jag såg på alla de verk, som ske under himmelen; och si, det var allt fåfänglighet och jagande efter vind.

15. Hvad krokigt var kunde icke blifva rätt, och bristerna kunde icke räknas.

16. Jag tänkte i mitt hjärta och sade: »Si, större och starkare är jag i vishet än alla som varit före mig i Jerusalem, och mitt hjärta har mycket förnummit af vishet och kunskap».

17. Och jag vände min låg till att förstå hvad vishet är och till att förstå hvad oförnuft och dårskap är; och jag förstod, att äfven detta var ett farande efter vind.

18. Ty där mycken vishet är, där är mycken oro, och den som ökar sin kunskap, han ökar sina kval.

2 Kapitlet.

Arbetets och nöjets fåfänglighet.

Jag sade i mitt hjärta: »Välän, jag vill pröfva dig med glädje; och gör du dig goda dagar!» Men si, det var och fåfänglighet.

Pred. 8: 15. Luk. 12: 19, 20.

2. Om löjet sade jag: »Det är oförnuftigt», och om glädjen: »Hvad kan den göra?»

3. Jag beslöt i mitt hjärta att pläga min kropp med vin, under det att mitt hjärta skulle styra honom med vishet, och att hålla mig till dårskap till dess jag lyckades inse hvad som vore bäst för människors barn att göra under himmelen de få dagar de lefva.

4. Jag företog mig stora arbeten, jag byggde mig hus, jag planterade mig vingårdar.

5. Jag gjorde mig örtagårdar och parker, och jag planterade i dem allehanda fruktbarande träd.

6. Jag gjorde mig dammar till att ur dem vattna den skog af trädl, som växte upp.

7. Jag köpte slafvar och slafvinnor och skaffade mig hemfödda trälar; äfven hade jag boskap, nötkreatur

och får i större myckenhet än någon, som varit före mig i Jerusalem.

1 Kon. 10: 26. 2 Krön. 1: 12.

8. Jag samlade mig ock silfver och guld och skatter från konungar och landskap; jag skaffade mig sångare och sångerskor, och hvad som är för människors söner det käraste, gemål och gemåler.

1 Kon. 10: 12, 22. 2 Krön. 9: 14, 21.

9. Och jag blef större och mäktigare än någon, som hade varit före mig i Jerusalem; äfven min vishet förblef hos mig.

1 Kon. 10: 23, 24. 2 Krön. 9: 22. Pred. 12: 9.

10. Och intet, som mina ögon önskad, undandrog jag dem, och ingen glädje förnekade jag mitt hjärta; ty mitt hjärta hade glädje af allt mitt arbete, och detta var min vinst af allt mitt arbete.

11. Och jag betraktade alla mina verk, som mina händer hade gjort, och det arbete, jag hade nedlagt däruppå, och si, det var alltsammans fåfänglighet och jagande efter vind, och ingen vinst var under solen.

12. Och jag företog mig att undersöka hvad vishet, oförnuft och dårskap är, ty hvad skola de människor göra, som komma efter konungen? Jo, detsamma som de hafva gjort tillförne.

13. Och jag iusåg, att visheten har samma företråde för dårskapen, som ljuset har för mörkret.

14. Den vise har sina ögon i sitt hufvud, men dåren går i mörker; dock fann jag, att det går dem båda lika. Ords. 14: 33. 15: 7. 17: 24. Pred. 8: 1.

15. Och jag sade i mitt hjärta: »Såsom det går dåren, så skall det ock gå mig; och hvad har jag då för all min vishet?» Och jag tänkte i mitt hjärta, att äfven detta var fåfänglighet.

Job 21: 7. Ps. 73: 4, 5. Pred. 6: 8. 8: 14.

16. Ty den vises minne, likasom dårens, räcker icke evigt; emedan i en framtid allt länge sedan är glömdt; och huru måste ej den vise dö såväl som dåren!

Job 18: 17. Ps. 49: 11. Pred. 9: 15.

17. Och jag vardt led vid lifvet; ty illa behagade mig allt som sker under solen, emedan allt är fåfänglighet och jagande efter vind.

Job 3: 21. 14: 13.

18. Och jag vardt led vid allt mitt arbete, som jag hade gjort under solen, att jag skulle lämna det åt andra, som skola komma efter mig.

Job 20: 18. 27: 19. Ps. 49: 18. Syr. 14: 4.

19. Och hvem vet om de skola vara vise eller dårar? Och dock skola de råda öfver allt mitt arbete, som jag har gjort i min vishet under solen. Äfven detta är fåfänglighet.

20. Och jag började att förtvifla i mitt hjärta öfver allt det arbete, som jag hade gjort under solen;

21. ty mången människa, som har arbetat med vishet, förstånd och skicklighet, måste gifva sitt arbete till del åt en annan, som icke har arbetat däruppå. Äfven detta är fåfänglighet och en stor olycka.

Ps. 39: 7. Kl. 5: 2.

22. Ty hvad hafver människan af allt sitt arbete och af sitt hjärtas fikande, hvarmed hon besvärar sig under solen?

23. Ty alla hennes dagar äro plågor, och hennes möda är grämselse. Icke ens om natten har hennes hjärta ro. Äfven detta är fåfänglighet.

24. Det är icke ett godt, som beror af människan, att äta och dricka och göra sig goda dagar med sitt arbete. Äfven det har jag förnummit, att detta kommer ifrån Guds hand.

25. Ty hvem har ätit och hvem har njutit mera än jag?

1 Kon. 4: 22 f.

26. Ty åt den människa, som är behaglig i hans ögon, gifver han vishet och förstånd och glädje, men åt syndaren gifver han mödan att samla och spara för att gifva åt den som är behaglig i Guds ögon. Äfven detta är fåfänglighet och jagande efter vind.

3 Kapitlet.

Allt har sin tid; alltings förgänglighet.

Allting har sin tid, och hvarje syssla under himmelen har sin tid.

Es. 28: 24. Dan. 7: 12. Joh. 2: 4.

2. Födhas har sin tid, och dö har sin tid. Plantera har sin tid, och upprycka det planterade har sin tid.

Es. 17: 11. Job 14: 5. Ebr. 9: 27.

3. Döda har sin tid, och läka har sin tid. Nedbryta har sin tid, och bygga har sin tid.

Jer. 25: 34. Hagg. 1: 2, 4. Joh. 8: 20.

Luk. 19: 43, 44. 2 Kor. 6: 2.

4. Gråta har sin tid, och le har sin tid. Klaga har sin tid, och dansa har sin tid. Kl. 5: 15. Ords. 14: 13.

5. Bortkasta sten har sin tid, och samla sten har sin tid. Omfamna har sin tid, och undandraga sig omfamning har sin tid.

6. Förvärfva har sin tid, och förlora har sin tid. Behålla har sin tid, och bortkasta har sin tid.

7. Rيفا sönder har sin tid, och sy ihop har sin tid. Tuga har sin tid, och tala har sin tid.

Job 39: 38. Am. 5: 13. Ps. 39: 10. Ords. 17: 27, 28.

8. Älska har sin tid, och hata har sin tid. Krig har sin tid, och fred har sin tid.

2 Sam. 13: 15. 1 Kon. 5: 4. 22: 1—3. 2 Krön. 14: 6.

9. Hvad är arbetarens vinst af den möda han gör sig?

10. Jag betraktade den möda, som Gud har gifvit människors barn till att möda sig med.

11. Allt har han gjort godt för sin tid, till och med evigheten har han inlagt i deras hjärtan, dock så, att människan ej kan fatta det verk, som Gud har gjort, ifrån dess början till dess slut.

Job 37: 23. Ords. 19: 21.

12. Jag insåg, att intet annat godt finnes för dem än att vara glade och göra sig godt i lifvet.

Pred. 2: 1, 24. Es. 22: 12.

13. Äfven om en människa äter och dricker och njuter något godt af allt sitt arbete, är det en Guds gifva.

14. Jag insåg, att allt hvad Gud har gjort varar för evigt, att därtill intet kan läggas och intet tagas därifrån, och att Gud har så gjort för att man skall frukta honom.

Ps. 33: 11. Es. 46: 10.

15. Det som sker, det var för länge sedan; och det som skall ske, det skedde länge sedan, och Gud återkallar det förflutna.

16. Och vidare såg jag under solen ett domaresäte, där orättfärdighet rådde, och ett rättfärdighetens säte, där orättfärdighet rådde.

17. Jag sade då i mitt hjärta: »Den rättfärdige och den orättfärdige skall Gud döma; ty då är tiden inne för alla uppsåt och alla gärningar».

Ps. 82: 1. Es. 10: 2, 2.

18. Jag sade i mitt hjärta: »För människobarnens skull sker det så, emedan Gud vill pröfva dem, och för att de måtte inse, att de äro intet annat än djur».

19. Ty det går människors barn såsom det går djuren, och det går dem båda lika. Såsom djuren dö, så dö ock de, och enahanda anda hafva de alla, och människorna hafva intet framför djuren; ty de äro allesamman fåfänglighet.

Ps. 49: 21. 78: 39.

20. Alla gå de till samma rum, af stoft äro de alla komna, och till stoftet skola de återvända.

Ps. 146: 4.

21. Hvem vet, om människobarnens anda stiger uppåt, och om djurens anda far ned under jorden?

22. Och jag insåg, att ingenting är bättre för människan än att hon bereder sig glädje af allt hvad hon gör, och hvem lärer henne iuse hvad som skall ske efter henne?

4 Kapitlet.

Vanskligheten af all jordisk lycka.

Och jag såg ytterligare allt det förtryck, som föröfvas under solen; och jag såg tårar af förtryckta, och ingen tröstade dem, och våld från deras förtryckares hand, och ingen tröstade dem.

Es. 5: 7. Job 35: 9.

2. Och jag prisade de döda, som hade dött länge sedan, lyckligare än de lefvande, som ännu lefde,

3. och såsom lyckligare än båda den som aldrig hade kommit till, som intet hade erfarit af det onda, som bedrifves under solen.

4. Och jag såg, att allt arbete och all frångång af det som göres endast väcker afund af den ene mot den andre. Äfven detta är fåfänglighet och jagande efter vind.

5. Dären lägger sina händer i kors och äter sitt eget kött.

6. Bättre är flata handen, full med ro, än båda näfvarne, fulla med arbete och jagande efter vind.

7. Och ytterligare såg jag fåfängligheten under solen.

8. Där var en, som var ensam och hade ingen jänte sig, hvarken son eller frände, och ingen ände var på allt hans arbete, och aldrig blef hans

öga mätt på rikedom. »Men för hvilken är det jag arbetar och förnekar mig själf allt godt?» Det var också fåfänglighet och en usel möda.

Pred. 5: 9.

9. Bättre att vara två än en, ty de hafva en god lön af sitt arbete.

10. Ty om de falla, kan den ene uppressa den andre, men den ensamme är olycklig när han faller, utan att en annan är, som kan uppressa honom.

11. Likaledes, om två ligga tillsammans, så värma de hvarandra, men den ensamme, luru skall han blifva varm?

12. Och om någon öfverfaller den ene, så äro de ju två, som göra motstånd emot honom, och tvinnad tråd brister icke snart.

13. Bättre är en ung dräng, fattig men vis, än en gammal och dåraktig konung, som icke mer förstår att låta råda sig.

14. Ty ifrån slafhuset gick en gång en sådan till konungavälde, ändock han i sitt rike var född fattig.

15. Jag såg, huru alle, som hade lif och rörde sig under solen, följde med denne yngling när han intog den andres plats.

16. Ändlös var hela skaran af alla dem, för hvilka han gick i spetsen, men de som gingo efter honom glädde sig dock icke öfver honom; och äfven detta var således fåfänglighet och farande efter vind.

17. Bevara din fot när du går till Guds hus, och träd dit in för att höra hellre än för att gifva dårars offer! ty de besinna icke huru illa de göra.

1 Sam. 15: 22. Os. 6: 6. Ords. 15: 8 21: 27.

5 Kapitlet.

Villkoren för jordisk lycka.

Var icke obetänksam i ditt tal, och ditt hjärta förhaste sig icke att tala inför Gud! ty Gud är i himmelen, men du är på jorden; därför vare dina ord få!

Ords. 29: 11. Jak. 1: 19. Matt. 6: 7.

2. Ty drömmen hafver mycken oro med sig, och dårens stänmma många ord.

Ords. 10: 19.

3. När du har gifvit Gud ett löfte, så dröj icke att hålla det, ty till då-

rar hafver han ej behag! Hvad du har lofvat, håll det!

4 Mos. 30: 3. 5 Mos. 23: 21. Ps. 76: 12.

4. Bättre är, att du icke lofvar, än att du lofvar och ej håller.

5. Låt ej din mun förföra din hela kropp till synd och säg ej sedan inför Herrens sändebud, att löftet var förhastadt! Hvi skulle Gud få skäl att vredgas öfver ditt tal och göra dina händers verk om intet?

6. Ty många drömmar och många ord, det är allt fåfänglighet. Men frukta du Gud!

7. Om du ser, att man förtrycker den fattige i landet och kränker lag och rätt, så förundra dig ej, att sådant sker! ty öfver den höge vakar en högre, och andre höge vaka öfver dem.

Ords. 22: 8. Kol. 3: 25. 1 Tess. 4: 6.

8. Men lycka för ett land vid allt detta är en konung, åtlydd af sin bygd.

9. Den som älskar penningar, han blir aldrig mätt på penningar, och den som älskar dem får ingen vinst af sin rikedom. Äfven detta är fåfänglighet. Hagg. 1: 6. Job 20: 18. 27: 26, 27. Ps. 49: 11.

Ords. 13: 7.

10. Där mycket gods är, där äro många som äta däraf; och hvad annan nytta har dess ägare däraf än en fagnad för sina ögon?

11. Söt är sömnen för arbetaren, ehvad han ätit litet eller mycket, men den rikes mätthet gifver honom icke ro att sofva.

12. Mången svår olycka har jag sett under solen: hopsparad rikedom har blifvit till olycka för sin ägare, 1 Tim. 6: 9.

13. och när denna rikedom gått förlorad genom olycklig äflan, har han födt en son när han ägde intet i sin hand;

14. och sådan han utgick från sin moders lif, har han fått gå bort, naken såsom han kommit, och utan att få något med sig af sitt arbete att lägga i sin hand.

Job 1: 21. 27: 19. Ps. 49: 18. 1 Tim. 6: 7.

15. Äfven var det en svår olycka, att han måste gå bort aldeles likadan som han kommit. Och hvad hade han då för vinst däraf, att han arbetat för väder?

16. Så har han ock lefvat i mörker i alla sina dagar, i mycken grämselse, i krankhet och förtret.

17. Si, hvad jag har funnit vara bäst och skönast, det är att en man äter och dricker och lefver godt i allt det arbete, som han gör under solen de få lefnadsdagar, hvilka Gud gifver honom; ty detta är hans del.

Pred. 3: 13.

18. Och har Gud åt någon gifvit rikedom och skatter och makt att njuta därutaf och att uppbära sin del och att vara glad under sitt arbete, så är det en Guds gifva.

19. Ty då tänker han icke mycket på sin lefnads dagar så länge Gud förlänar glädje åt hans hjärta.

6 Kapitlet

Rikedomens fåfänglighet.

Mången olycka har jag sett under solen, och den har ofta träffat människorna.

2. Mången, åt hvilken Gud har gifvit rikedom och skatter och ära, och för hvilken ingenting fattas af allt som han kunde önska sig, har dock af Gud icke fått makt att njuta däraf, utan en främmande har förtärt det. Detta är fåfänglighet och en ond plåga.

Pred. 3: 13. 5: 17, 18. Syr. 14: 5. Luk. 12: 19, 20.

3. Om en man än födde hundra barn och lefde i många år och vore rik och mäktig så länge hans års dagar varade, men hans själ ej finge njuta sig mätt af sitt goda, och han icke finge någon begrafning, lyckligare, säger jag, än han är ett ofullgånget foster.

4. Ty med fåfänglighet kommer ett sådant till världen, och i mörker går det bort, och dess namn blifver höljdt i mörker,

5. och solen har hvarken sett eller känt det. Detta är lyckligare än han.

6. Om han än lefde i två gånger tusen år, måtte icke båda fara till samma rum?

7. Allt människans arbete är för hennes mun, och likväl varder begäret aldrig tillfredsstäldt.

8. Hvad hafver då den vise för mer än dåren, hvad den fattige, om han ock förstår att skicka sig i lifvet?

9. Bättre är att njuta hvad man har för ögonen än att i lystnad löpa efter annat. Men äfven detta är fåfänglighet och jagande efter vind.

10. Allt hvad som sker har till namnet varit länge känt; och nog vet man hvad en människa är, att icke hon kan gå till rätta med den som är mäktigare än hon.

11. Ty ju flere ord, dess mer fåfänglighet. Hvad återstår då för människan?

7 Kapitlet.

Ingen fullkomlig sällhet finnes på jorden.

Ty hvem vet hvad godt är för människan i lifvet, under de få dagarne af hennes fåfängliga lif, hvilka hon tillbringar såsom en skugga, och hvem kan säga människan hvad som skall ske efter henne under solen?

Job 14: 2, 21. Pred. 8: 7, 17.

2. Godt namn är bättre än den bästa olja, och bättre är den dag då man dör än den dag då man blef född.

Ords. 22: 1. Syr. 41: 15.

3. Bättre än att gå i gästbadshus är att gå i sorgehus; ty där är slutet för alla människor, och detta lägges enhvar på hjärtat medan han lefver!

Ps. 39: 5. Syr. 7: 38. Jak. 4: 9.

4. Bättre är allvar än löje; ty ansiktet är sorgset men hjärtat glädt.

5. De vises hjärta är i sorgehuset, och dårars hjärta är i glädjehuset.

6. Bättre är att höra näpst af den vise än att höra sång af dårar.

Ps. 141: 5. Ords. 17: 10.

7. Ty såsom törnen, sprakande under grytan, sådan är en dåres fröjd; äfven den är fåfänglighet.

8. Ty vinningslystnad gör den vise till dåre, och mutor fördärfa hjärtat.

2 Mos. 23: 8. 5 Mos. 16: 19.

9. Bättre är slutet på en sak än början; bättre är den långmodige än den högmodige.

Ords. 14: 29. Matt. 5: 5. 10: 22. 24: 13.

10. Var icke hastig i ditt sinne till att harmas, ty harmen bor i dårars bröst!

Ps. 37: 7, 8. Jak. 1: 19, 20.

11. Säg icke: »Hvad är skälet, att de forna dagarne voro bättre än dessa?» ty det är icke vist att så fråga.

12. Vishet är för dem som se solen så god som arvegods, och än bättre.

Ords. 3: 15, 16. 8: 21.

13. Ty vishet gifver skydd, och penningen gifver skydd, men kunskapens företrädare är, att visheten gifver lif åt dem som äga henne.

14. Se på hvad Gud har gjort! ty hvem kan räta ut hvad han har gjort krokigt?

Job 12: 14, 15.

15. I lyckans dagar var lycklig, och i olycksdagen tänk: Den ena som den andra har Gud låtit komma för att människan ej skulle veta något om sin framtid!

Syr. 11: 14, 27. Fil. 4: 12.

16. Allehanda har jag sett under min fåfänglighets dagar, mången rättfärdig, som förgåtts i sin rättfärdighet, och mången ogudaktig, som lefvat länge i sin ondska.

17. Var icke alltför rättfärdig och gör dig icke alltför vis! Hvi skulle du bringa dig själf på skam?

Syr. 10: 29.

18. Var icke alltför ogudaktig, och var icke en dåre! Hvi skulle du dö i otid?

Gal. 6: 7.

19. Godt är det, att du håller dig fast vid det ena, och från det andra må du icke undandraga din hand; ty den som fruktar Gud, han undgår bäggedera.

20. Starkare är den vises vishet än tio kämpar i en stad.

Ords. 21: 22. 24: 5.

21. Ty ingen människa är så rättfärdig på jorden, att hon gör blott det goda och att hon aldrig syndar.

1 Kon. 8: 46. 2 Krön. 6: 36. Ords. 20: 9. 1 Joh. 1: 8.

22. Lägg dig ej på hjärtat allt som säges, så att du lyssnar till bannor af din dräng!

1 Sam. 10: 27. 2 Sam. 16: 10.

23. Ty ditt hjärta vet, att du själf mången gång har bannat andra.

24. Detta allt har jag försökt i fråga om vishet. Jag tänkte: »Jag vill blifva vis»; men visheten blef fjärran från mig.

Ords. 16: 9.

25. Hvad fjärran är och mycket djupt, ho är som kan nå det?

26. Jag vände mig och min håg till att lära känna, undersöka och utforska hvad vishet och förstånd vore och till att lära känna ogudaktighet

såsom dåraktighet och dårskap såsom oförnuft.

27. Och jag fann något, som är bitt-rare än döden: En kvinna, hvilkens hjärta är nät och snaror, och hvilkens händer äro bojor. Den som är behaglig i Guds ögon undgår henne, men syndaren bliver fångad af henne.

Ords. 5: 4, 5. 22: 14.

28. Se, detta fann jag, säger Predikaren, då jag lade det ena till det andra för att finna insikt.

29. Detta är hvad min själ ännu söker, men som jag aldrig har funnit: En man har jag funnit ibland tusen, men en kvinna ibland tusen har jag icke funnit.

30. Se, endast detta har jag funnit, att Gud har skapat människorna rätt-sinniga, men de flesta af dem umgås med ränker.

1 Mos. 1: 27. Jer. 17: 9.

8 Kapitlet.

Vishetens företräden.

Hvem är lik den vise, och hvem kan förklara allt? Mannens vis-het gör hans uppsyn ljus, och hans ansiktets hårdhet bliver förvandlad.

2. Mitt råd är: Akta på din konungs mun, på grund af den ed, som du har svurit vid Gud!

Matt. 22: 21. 1 Petr. 2: 17.

3. Var ej för snar att öfvergifva honom, och slut dig ej till dålig sak! ty allt hvad han vill kan han göra.

4. Ty en konungs ord är mäktigt; och hvem är den som kan säga till honom: »Hvad gör du?»

Ords. 16: 15. 19: 12. 20: 2.

5. Den som håller lagbud hyllar icke en dålig sak, och tid och sätt förstår den vises hjärta.

6. Ty hvarje sak har sin tid och sitt sätt, och olycka kan träffa en människa.

7. Ty ingen vet hvad som kan hända; och huru det skall gå, hvem säger henne det?

8. Ingen människa har makt öfver lifvet, så att hon kan hålla lifvet kvar, och ingen har makt öfver dödens dag, och intet orlof gifves i krig, och ogudaktighet hjälper ej de ogudaktiga.

Job 14: 5. Ps. 31: 16. 39: 5.

9. Allt detta har jag sett, och under det att jag gifvit akt på alla ting, som ske under solen, har jag sett, att den ena människan för en tid härskat öfver den andra, denna till skada.

10. Och likaledes har jag sett, att de ogudaktige blifvit begrafne och hafva gått till hvila under det att de som gjort rätt fått gå bort ifrån den heliges rum och blifvit glömde i staden. Äfven detta är fåfänglighet.

11. Emedan dom icke strax fälles öfver onskans gärning, därför blifver människobarnens hjärta fullt i dem till att göra ondt.

Job 35: 15. Syr. 5: 4.

12. Om än en syndare, som hundra gånger gör det ondt är, får länge lefva, vet jag dock, att dem som frukta Gud skall väl gå, därför att de frukta honom,

Esr. 8: 22. Ps. 33: 18, 19. Ords. 14: 11.

13. och att det ej skall gå den ogudaktige väl, och att han, likasom skuggan, ej får lefva länge, emedan han ej fruktar Gud.

Syr. 10: 23. 40: 13. Vish. 3: 10.

14. Det är en fåfänglighet, som sker på jorden, att det går mången rättfärdig såsom hade han gjort de ogudaktiges gärning, och att det går mången ogudaktig såsom hade han gjort de rättfärdiges gärning. Jag sade: »Äfven detta är fåfänglighet».

Ps. 37: 35. 44: 18. 73: 3. Pred. 2: 15. 9: 2.

15. Och jag prisade glädjen, emedan intet annat godt är för människan under solen än att hon äter och dricker och är glad, och detta är hennes behållning af hennes arbete under de lefnadsdagar, hvilka Gud gifver henne under solen.

Pred. 9: 7.

16. När jag vände min håg till att erfara hvad vishet vore och till att betrakta den möda man gör sig på jorden, huru mången hvarken dag eller natt njuter sömn med sina ögon,

17. så insåg jag, rörande alla Guds verk, att människan icke kan fatta de ting, som ske under solen. Huru mycket än människan arbetar för att utforska dem, kan hon dock icke fatta dem, och om äfven den vise säger sig förstå dem, kan han dock icke fatta dem.

9 Kapitlet.

*Outgrundligheten af Guds verk och vägar.
Lefnadsregler. Vishetens pris.*

Ty allt sådant liar jag lagt på mitt hjärta och sökt att utforska allt detta, huru de rättfärdige och de vise och deras verk äro i Guds hand, utan att människan vet, om hon är älskad eller hatad.

2. Allt kan hända dem, allt, likasom det går dem alla lika, den rättfärdige och den ogudaktige, den gode och den rene och den orene, den som offrar och den som icke offrar, den gode likasom syndaren, svärjaren likasom den som skyr att svärja. Job 9: 22. 21: 7.

Ps. 73: 12, 13. Pred. 2: 15. 8: 14. Jer. 12: 1.

3. Det är ett ondt vid allt som sker under solen, att det går alla lika. Också är människobarnens hjärta fullt med ondt, och oförnuft är i deras hjärta så länge de lefva, och sedan bär det till de döda.

4. Ty hvem är den som varder undantagen? Enhvar som lefver har något att hoppas; ty bättre är en levande hund än ett dödt lejon.

5. Ty de som lefva, veta, att de måste dö; men de döda veta alls intet och hafva ingen lön mer att få, emedan deras namn är glömdt.

6. Både deras kärlek, deras hat och deras ifver äro redan förbi, och de hafva för evigt ingen del mera i allt hvad som sker under solen.

7. Gack, ät ditt bröd med glädje och drick med glädje mod ditt vin, ty Gud har redan länge haft välbehag till dina gärningar.

Pred. 2: 22. 3: 12, 22. 5: 17, 18. 8: 15.

8. Dina kläder vare alltid hvita, och olja tryte icke på ditt hufvud!

Es. 22: 13. 56: 12. Vish. 2: 6. Syr. 11: 18, 19.
Luk. 12: 19. 2 Kor. 15: 32.

9. Njut lifvet med din hustru, hvilken du älskar, under ditt fåfängliga lifs alla dagar, hvilka han gifver dig under solen, så länge ditt fåfängliga lif varar! ty detta är din del i lifvet och för ditt arbete, som du gör under solen.

10. Allt hvad din hand kan åstadkomma med din kraft, gör det! ty ingen verksamhet, ingen klokhet, ingen kunskap, ingen vishet finns i grafven, dit du far. Es. 38: 18. Job 17: 13. Ps. 5: 6. 115: 17.

11. Jag har ytterligare förnummit under solen, att snabbhet icke hjälper till att springa och icke styrka till att kriga och icke vishet till att vinna bröd och icke klokhet till att blifva rik och icke kunskap till att vinna bifall, ty allt detta beror af tid och tillfälle.

Ps. 127: 1. Syr. 11: 11. 18: 6, 7.

12. Ty lika litet känner människan sin tid som fiskarne, hvilka fångas i det onda nätet, och som fåglarne, hvilka fångas med snaran. Likasom desse varda människobarnen snärjda på olyckans tid när den plötsligen faller öfver dem.

Job 34: 20. Mark. 13: 33, 35. Luk. 12: 20.

13. Äfven har jag under solen sett en vishet, som tycktes mig stor:

14. Det var en liten stad med litet folk uti; och dit kom en stor konung, som belägrade den och byggde stora fästen emot den.

15. Och han fann där en man, som var fattig men vis; och denne räddade staden med sin vishet, och ingen hade tänkt på denne fattige mannen.

16. Och jag sade: »Vishet är bättre än styrka, men den fattiges vishet blifver föraktad, och hans ord blifva ej hörda».

Ords. 21: 22. Pred. 7: 20.

17. De vises ord, hörda med lugn, äro bättre än en härskares skrik ibland dårar.

18. Bättre är vishet än krigsvapen, och en euda kan med sitt misstag fördärfva mycket godt.

10 Kapitlet.

Dårskapens vådor.

Döda flugor skämja salfvomakarens olja och sätta den i jäsnung; ett grand dårskap väger mer än vishet, mer än ärö.

2. Den vises hjärta visar honom till höger, men dårens hjärta visar honom till vänster.

3. Till och med på vägen, hvarhelst en dåre går, tryter honom förstånd; dock säger han, att alla andra äro dårar.

4. Om härskarens vrede drabbar dig, så öfvergif icke din post, ty undfallenhet försonar stora fel! Ords. 19: 11.

5. Bland mycket ondt, som jag har sett under solen, är ock den förvillelse, som utgår ifrån den makt hafvande,

6. att dårskap ställes på höga platser och att de rike stå på lägre.

7. Jag har sett drängar rida på hästar och furstar gå till fots som drängar.

8. Den som gräfver en grop, han faller själf däruti, och den som rifver en mur, honom stinger en orm.

Es. 59: 4. Ps. 7: 16. Ords. 11: 27. 26: 27.
Syr. 27: 29, 30.

9. Den som flyttar stenar rifver sig på dem; den som klyfver vedträn skadar sig på dem.

10. Om järnet blifvit slött och man ej hväser eggen, så kräfves mera kraft, men vishet gifver framgångens vinst.

11. Om ormen har stungit innan han blef tjusad, gagnar besvärjaren till intet.

12. Med munnens ord vinner den vise vänner, men dårens läppar bringa honom i fördärf.

13. Början af hans muns ord är dårskap, och slutet af hans tal är skadligt oförnuft.

14. Och dåren är rik på ord, och ingen människa vet hvad som skall ske; och hvad som skall hända efter henne, hvem säger henne det?

Pred. 8: 7. Syr. 21: 27, 28.

15. Arbete tröttar dåren, som icke hittar väg till staden.

16. Ve dig, du land, hvars konung är ett barn, och hvars furstar bittida äta!

Es. 3: 4. 5: 11.

17. Vål dig, du land, hvars konung är en son af ädla fäder, och hvars furstar äta i rättan tid för att stärka sig men icke för att frässa!

18. Igenom lättja tager timret röta, och genom slappa händer tager huset läck.

19. Till förlustelse håller man gästbud, och vin gör lifvet gladt, och för penningar får man allt.

20. Ej ens i din tanke må du lasta din konung, och lasta icke en rik i ditt sofrum! ty himmelens fåglar fort-

skaffa ditt tal, och de som berätta hvad du sagt hafva vingar.

2 Mos. 22: 28. Jer. 23: 24. Rom. 13: 2.

11 Kapitlet.

Välgörenhetens frukter.

Släpp ditt bröd i sjön, ty nog får du det tillbaka i tidens längd!

2. Gif med dig därpå åt sju, ja, åt åtta, ty du vet icke hvad ondt kan hända dig på jorden!

Es. 58: 7 f. Ps. 41: 2, 3.

3. När molnen blifvit fulla, tönma de regn på jorden; och om ett träd faller i söder eller i norr, på hvilket rum det faller, där blifver det liggande.

4. Den som aktar på väder, han får icke så, och den som ser på molnen, han får icke skörda.

5. Likasom du ej förstår hvart vädret far och huru benen bildas i en moders lif, likaså förstår du intet af Guds verk, huru han gör allt.

Jub 36: 24, 25. Ps. 139: 14. Pred. 3: 11.

6. Så ut din säd om morgonen och låt din hand ej hvilas om aftonen! ty du vet icke hvilketdera lyckas bäst och om båda sätten äro lika goda.

7. Ljuflikt är ljuset, och godt är för ögonen att se solen. Tob. 5: 12.

8. Därföre, om en människa får lefva många år, må hon göra sig glädje på dem alla och komma ihåg, att mörkrets dagar blifva många. Allt som kommer är fåfänglighet.

9. Gläd dig, o yngling, i din ungdom, och ditt hjärta fröjde sig i dina ungdomsdagar, och vandra på ditt hjärtas vägar och efter dina ögons lystnad! Men vet, att för allt detta skall Gud hafva dig fram för domen! Pred. 2: 1, 10. 12: 14. Matt. 12: 36. 2 Kor. 5: 10.

10. Och lägg bort sorg ifrån ditt hjärta och skilj det onda från din kropp, ty ungdomen och morgonrodnaden äro fåfänglighet!

12 Kapitlet.

*Vikten af gudsfruktan för ung och gammal.
Boken avslutas.*

Och tänk på din Skapare i din ungdoms dagar! förrän de onda dagarne komma och åren nalkas, om

hvilka du skall säga: »De behaga mig icke»,

Ps. 71: 17, 18. 119: 9.

2. förrän solen och ljuset och månen och stjärnorna varda mörka, och molnen komma igen efter regnet,

3. på den dag, då väktarne i huset darra och de starke kröka sig och mjölnarne stå fåfänge, därför att de blifvit så få, och då det mörknar för dem som se ut genom fönstren,

4. och då de båda dörrarna åt gatan stängas till, och ljudet ifrån kvarnen blifver svagt, och man stiger upp när hanen gal, och då alla sångens döttrar ljuda doft,

5. då man rädes för hvarje backe och faror bo på vägen, då mandelträdet blommar och gräshoppan besvärar, och kaprisfrukten intet verkar, emedan människan går till det hus, där hon skall bo för evigt, och gråtare gå omkring på gatan;

6. förrän silversnöret brister, och den gyllene skålen sönderslås, och ämbaret vid källan krossas, och brunshjulet slås i stycken,

7. och stoftet återvänder till jorden, lvarifrån det har kommit, och anden återvänder till Gud, som har gifvit honom.

1 Mos. 2: 7.

3: 19 Ps. 31: 6. Jon. 4: 3. Luk. 23: 46.

8. Fåfängligheters fåfänglighet! sade Predikaren. Allt är fåfänglighet.

Pred. 1: 2.

9. Och nu till slut: Predikaren var en vis man, dessutom lärde han folket förstånd och pröfvade och forskade och sammansatte många ordspråk.

1 Kon. 4: 31, 32.

10. Predikaren sökte att finna välbegliga ord, och hvad han skref var rätt och sant.

11. De vises ord äro såsom pikar; att inslä såsom naglar äro orden i dessa samlingar. De härröra från en enda Herde.

Es. 49: 2. Jer. 23: 29. Ebr. 4: 12.

12. Och nu till slut: Min son, låt undervisa dig af dessa! På det myckna görandet af böcker är ingen ände, och mycken läsning tröttar kroppen.

13. Låtom oss höra hufvudsumman af allt det sagda: Frukta Gud och håll hans bud, ty det hörer alla människor till!

5 Mos. 6: 1, 2, 24. Syr. 23: 27.

14. Ty Gud skall hafva alla gärningar fram inför domen öfver allt som är förborgadt, ehvad det är godt eller oudt.

Pred. 11: 9. 1 Kor. 4: 5. 2 Kor. 5: 10.